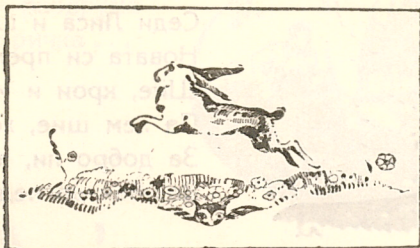

Хукна лудо на ляво,
Вржцна после на десно,
Па удари направо...
Тича, тича през глава,
Тича, тича, — не спира,
Тъмни доли прескача,

През храсти се провира...
Тича, тича и днеска,
Кален, мокжр и прашен,
Вечно гонен, подгонен,
Вечно плашен, наплашен!..

С. Д.

Веселия Савели

Максим Горки

В нашето село живееше един много весел човек. Казваха го Савели Мищи. Той пееше така хубаво и разказваше такива чудни приказки, че винаги си го спомням с удивление. Но той обичаше и да пооткрадва.

За него имаше такъв разказ:

Веднаж откраднал нещо. Селяните го уловили и му рекли:

— Е, — свършена е твоята работа, Савели. Сега ще те обесим, не можем вече да те търпим!

А той им отговорил:

— Оставете, бе братя, не сте намислили добро! Краденото си взехте от мене, значи нищо не изгубихте. Пък и имане всякога може да се спечели, а такъв човек, като мене от къде ще намерите? Кой ще ви утеши в нужда?

— Добре, — казали те, — разправяй си ти! Повели го към гората да го обесят, а той запял по пътя. Отначало вжрвели бързо, после почнали да вжрвят по-бавно. Стигнали в гората и приготвили вжжетото, но чакали да свърши последната си песен, а след това си казали:

— Нека изпее още една, това ще му бжде вместо погребална песен!

Изпял той още една, че и друга, и друга, а нощта минала и слънцето изгряло. Ясния ден се засмял от из-